

kunde prøve paa at sætte Dampskibe i Gang der paa Havnen.

Ved Siden deraf vil jeg fremdrage en Ting, som har forundret Eksportørerne af Landbrugsprodukter. For 10 Aar siden blev der vedtaget en Nedsættelse af Havnepenge og Bropenge i Esbjerg fra 2 Kr. til 1,60 Kr. pr. Ton, og der blev saa af Ministeren for offentlige Arbejder udstedt et Reglement, som jeg staar med her, og som ogsaa indeholder en Bestemmelse om dette, idet der for Flæsk og Kød er sat en Afgift af 8 Øre pr. 100 Pund, hvilket bliver 1,60 Kr. pr. Ton. Men desuagtet opkræves der fremdeles den samme Takst 2 Kr. 2 Øre; Den opkræves nemlig i engelsk Mønt med 2 Sh. 3 d., og paa Grund af den høje Kurs, der er paa Sterling, komme Eksportørerne til at betale lidt over 2 Kr. De have altsaa ikke haft en eneste Øre i Gevinst, uagtet Regeringen og Rigsdagen have nedsat Bro- og Havnepengene. Man kan ganske vist sige, at det er ikke store Summer; det drejer sig om, men jeg vil dog erindre om, at Udførselen fra Esbjerg er tiltagen i en saa overordentlig Grad i de senere Aar, at Summerne ikke blive saa ganske smaa. Flæsket betaler alene for meget, mellem 20—30,000 Kr. aarlig, og en lignende Sum betales der for meget for Smørret. Det undrer selvfølgelig Eksportørerne, at de vedblivende skulle betale dette Beløb til det forenede Dampskibsselskab ud over, hvad Reglementet bestemmer. Jeg ved meget godt, at der har været Forhandlinger mellem Regeringen og Selskabet, og at der paa Finansloven staar, at Bropengene blive refunderede med Refusion til det forenede Dampskibsselskab 80,000 Kr. Men hvorledes Sammenhængen er dermed, er jo ikke det, der interesserer Eksportørerne. Disse maa i Virkeligheden have Ret til at rette sig efter Reglementet og ikke betale mere, end hvad der staar deri. Jeg henstiller derfor til den højtærede Minister at faa dette Forhold undersøgt. Vi Eksportører af danske Landbrugsprodukter betale i det hele saa høi en Fragt for at faa Produkterne til England, at der ingen Grund er til at betale mere end fornodent. Naar vi give 18 Sh. pr. Tons foruden den store Subvention, Statskassen giver til det forenede Dampskibsselskab, forekommer det mig at være tilstrækkeligt, og paa Eksportørernes Vegne anmoder jeg derfor om, at Forholdet med Bropengene maa blive undersøgt.

Finansministeren (Scharling): Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Mad-

sen-Mygdal) sagde med Hensyn til min Bemærkning om, at man havde bevilget min Forgænger et Statslaan, uagtet han indtog den samme Stilling til Spørgsmaalet om at afgive den Erklæring som jeg, at det havde man ganske vist gjort, men af Skade bliver man klog, thi den forrige Finansminister havde ogsaa afholdt ubevilgede Udgifter. Dette sidste var jo et Faktum, som ligger længe forud for Bevlgelsen af Statslaan, et Faktum, som Rigsdagen meget vel kendte og udtrykkelig havde paataalt og paaanket den Gang, da den bevilgede Statslaan.

Gustav Hansen: Jeg har bedt om Ordet først og fremmest for at lyse efter Lovforslaget om et Handelsdepartement. Det har vist sig flere Gange i Folketinget, og senest viste det sig paa den politiske Himmel den 13de November, da det blev fremlagt af den ærede Indenrigsminister. Den 15de November var første Behandling, ingen begærede Ordet, og den 17de blev der nedsat et Udvalg paa 11 Medlemmer, og det konstituerede sig ved at vælge til Formand for dette Udvalg, som skulde behandle dette Forslag, som særlig angik Handelen, en meget anset Landbruger, og siden har man ikke hørt noget derom. Lovforslaget er helt forsvundet. Denne Behandlingsmaade finder jeg ret barok, og jeg kan ikke indse, hvad godt, hvad forstandigt og hvad retfærdigt der er ved at give den danske Handelsstand et saadant Slag i Ansigtet. Det maa imidlertid det høje Folketing eller rettere det der herskende Parti om, vi her oppe fra kunne kun protestere, og det er det, jeg herved gør.

Der er en anden Sag, som jeg gerne vil sige et Par Ord om. Paa det i Begyndelsen af Samlingen af Regeringen fremlagte Finanslovsforslag fandtes der et Forslag til Bevilling paa Indenrigsministeriets Budget saalydende: „Tilskud til dansk Eksportforening i Finansaaet 1901—1902, første Halvdel af en toaarig Bevilling: 12,000 Kr.“ Ved anden Behandling af Finansloven ændredes denne Bevilling til kun at være etaarig, da der, som det hedder i Betænkningen, er megen Tvivl i Udvalget om Nyten af at fortsætte med denne Bevilling. Hvorfra nu denne Tvivl kommer, ved jeg ikke, det er ikke blevet oplyst. Den ærede Ordfører anfører — det vil ses i Folketingstidenden Sp. 2337 —: „Det har ikke været Udvalget klart, om den positive Nytte og det praktiske Udbytte af Foreningens Virksom-